

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριμείδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Φεβρουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 13

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν μιλοῦσε, ἐννοεῖται, παρὰ γιὰ τὸν ἐαυτό του. Τότε μόνο ἦταν εὐγλωττος. Κάθε φράση του ἀρχίζε στερεότυπα μ' ἓνα «ἐγώ...». Καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν διακόπτουν, γιατί δὲν ξανάδρισκε εὐκολα τὸν εἰρμό...

Ἡ καίμενη ὁμως ἡ Ἰδα δὲν τῆξε· οὔτε ἦταν πλασμένη αὐτὴ γιὰ νὰκούη πολλὴν ὥρα χωρὶς διακοπὴ. Ἀπ' αὐτὸ σημειώθηκαν κάμποσα δυσάρεστα στὸ τραπέζι. Ἀξαφνα ὁ Νταρζαντόν ἀγαποῦσε νὰ διηγεῖται ἱστορίες του μὲ διάφορους ἐκδότες καὶ θεατρῶνες, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ τοῦ ἐκδώσουν ἓνα βιβλίο ἢ νὰ τοῦ παίξουν ἓνα ἔργο. Κάθε τέτοια ἱστορία τελείωνε μ' ἓνα «τρομερὸ λόγο», μ' ἓνα πάρολο βέλος ποὺ ἄφινε φεύγοντας ὁ ποιητὴς, κι' ὁ ἐκδότης ἢ ὁ θεατρῶνης «ἔμεινε κόκκαλο». Ὡς νὰ φτάσῃ ὁμως σ' αὐτὸν τὸν τρομερὸ λόγο, ὁ ὁμιλητὴς ἔκανε μιὰ μεγάλη προεισαγωγὴ. «Ἐ, αὐτὴ ὅπως-δήποτε ἡ Ἰδα τὴν ἀκουγε χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ. Ἀλλὰ τὴν καλύτερη στιγμή, ἐνῷ ἐκεῖνος δυνάμωνε τὴ φωνὴν κι' ἀρχίζε: «Τότε λοιπὸν ἐγὼ γυρίζω καὶ τοῦ λέω...»

— Κύριε Νταρζαντόν, δὲν παίρνετε ἀκόμα λίγο παγωτό; τὸν ἔκοβε ἡ Ἰδα.

— Εὐχαριστῶ, κυρία! τῆς πετοῦσε μὲ μιὰ γοργή συνοφρύωση.

Καὶ ξανάρχιζε ἐπισημότερα:

— Τότε λοιπὸν ἐγώ...

— Μὰ γιατί; μὴ δὲν σὰς ἀρέσει; τὸν ξανάκοβε ἐκείνη.

— Θυμάσιο, κυρία!.. Τοῦ λέω τὸν τρομερὸ αὐτὸ λόγο...

Ἀλλὰ ὁ «τρομερὸς αὐτὸς λόγος» ποὺ ἀργοῦσε ἔτσι νὰκουσθῇ, δὲν ἔκανε τὴν ἐντύπωση ποὺ περίμενε ὁ Νταρζαντόν. Δὲν ἦταν ἄλλωστε παρὰ ἓνα «θὰ ξαναἰδωθοῦμε»... ἢ

«θὰ μὲ θυμηθῆτε!» ἢ κάτι τέτοιο κοινὸ καὶ συνηθισμένο. Οἱ ἀκροατὲς δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν πὼς ὁ ἐκδότης ἢ ὁ θεατρῶνης «ἔμειναν κόκκαλο» μὲ τόσο πρᾶγμα! Ὁ Νταρζαντόν ὁμως ἐνόμιζε πὼς ἡ Ἰδα ἔφταιγε, πὼς αὐτὴ τοῦ χαλοῦσε τὴν ἐντύπωση μὲ τίς διακοπὲς τῆς. Καὶ τῆς ἔριχνε μιὰν ἄγρια ματιά ποὺ τὴν ἔφερνε τὴν καίμενην σ' ἀπελπισία: «Τί ἔπαθε;.. Πάλι τὸν δυσάρεστήσα;»

Καὶ γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ, γύριζε στὴν κυρία Μορονβάλ καὶ τῆς ἔλεγε μ' εὐγενικὰ σπουδὴ: «Τρῶτε λοιπὸν!.. δὲ φάγατε τίποτα!..» Ἡ στὸν κ. Μορονβάλ: «Καθόλου δὲν πίνετε σεῖς!..» Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν καθαρὴ συκοφαντία,

γιατί κι' ἡ κυρία Μορονβάλ ἔτρωγε μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ὄρεξη κι' ὁ ἄντρας τῆς ἔπινε μὲ μιὰν ἀσθυστὴ δίψα.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ γεῦμα, πέρασαν στὸ σαλόνι νὰ πάρουν τὸν καφέ. Κι' ἐκεῖ ὁ κρεβόλος, ποὺ δυὸ ὥρες τώρα καιροφυλακτοῦσε, ἐνόμιζε τὴ στιγμή κατὰλληλη γιὰ νὰ πῇ ἄξαφνα καὶ μὲ ἀφέλεια τάχα στὴν κοντέσσα:

— Σκέφτηκα πολὺ γιὰ τὴν ὑπόθεσή μας... Θὰ στοιχίσῃ, ξέρετε, λιγότερο κι' ἀπ' ὅσο εἶχα λογαριάσει.

— Ἀλήθεια;.. ἔκαμε ἡ Ἰδα χωρὶς καμμιὰ προσοχή.

— Μὰ βεβαίωτατα!.. Κι' ἂν ἡ εὐγενικὰ μας διευθύντρια εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μάκούσῃ...

Τοῦ κάκου! Ὅσο κολακευτικὸς κι' ἂν ἦταν ὁ τίτλος ποὺ τῆς ἔδινε, ἡ «εὐγενικὰ διευθύντρια» δὲν τὸν ἀκουγε... Παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὸν Νταρζαντόν ποὺ σουλατσάριζε στὸ σαλόνι σιωπηλὸς καὶ σκεπτικὸς. — Τί νὰ συλλογιζέται;.. ἔλεγε μέσα τῆς.

Τίποτα! Ὁ ποιητὴς ἐχώνευε τὸ γεῦμα του. Ἦταν μιὰ συνήθεια του αὐτῆς. Ἀμα σηκώνεσθαι ἀπ' τὸ τραπέζι, ὅπου κι' ἂν ἦταν, ἔπρεπε νὰ κινηθῇ, νὰ περπατήσῃ κανένα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἀλλοιῶτιχα τὸ φαῖ τοῦ στεκόταν στὸ στομάχι.

Ἄλλοι θὰ γίνεσθαι γελοῖος. Ἐδῶ ὁμως τὸν ἐθαύμαζαν καὶ γι' αὐτὴ τὴν «ποιητικὴν ἰδιορρυθμίαν». Καμμιὰ προσοχὴ δὲν ἔδινε ἡ Ἰδα στὸν Μορονβάλ. Κι' αὐτὸς ἐγενεφε τῆς γυναίκας του: «ἀπελπισία!»

Μιὰ στιγμή, ἐνῷ ὁ περιπατητικὸς χωνευτὴς περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ τους, ἡ Ἰδα, ποὺ ἄλλο δὲν συλλογιζόταν παρὰ πὼς νὰ τὸν ἐξευμενίσῃ γιὰ τὰ ἐπεισόδια τοῦ τραπέζιου, τοῦ εἶπε:

— Κύριε Νταρζαντόν!.. Δὲν θὰ μάς κἀνατε τὴ χάρη νὰ μάς ἀπαγγεῖλετε τὴν ὁρὰν σὰς ἐκεῖνο ποίημα, ποὺ ἔκαμε τόση ἐντύπωση τὴν ἄλλη φορὰ στὸ Γυμνάσιο; Ὅλη τὴν ἐβδομάδα τὸ συλλογιόμουν.

«Ἐκάναν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον...»

Προπάντων ένα στίχο που αρχίζει: *Εγώ... εγώ... άχ, Θέ μου! τόν ξέχασα!... ά, ναί, τόν θυμήθηκα!... Εγώ βαδίζω μόνος μου και όχι με τόν κόσμο!...*

— *Με τὸ πλήθος!* τὴ διόρθωσε ὁ ποιητὴς μ' ἕνα μορφασμὸ σὰ νὰ μάγ-
γωσε τὸ δάχτυλό του σὲ καμμιὰ πόρτα.

— *ὦ, Θέ μου! Καὶ πάλι τὸν δυσαρέ-
στης; Τί κακὸ ἦταν αὐτὸ;*
— *Ἀλλὰ ὅχι, ὁ ποιητὴς δὲν θέλησε νὰ
δείξῃ περισσότερη δυσάρεσκια. Τῆς
ἔκαμε τὴ χάρη. Κι' ἀφοῦ ρώτησε τὸν
Μορονδάλ «τί νὰ πῇ, γιατί δὲν θυμόταν
τίποτα», — τὰ συνειθισμένα νάζια τῶν
ποιητῶν, ἔταν τὸς παρακαλοῦν, — εἶπε
πάλι τὸ «Πιστεύω», τὸ αἰώνιο.*

Μόνον ποὺ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή δὲν
ξαναμίλησε. Ἐκάθησε σὲ μὴν ἄκρη
καὶ βυθίστηκε σὲ συλλογὴ, σὰ νὰ δού-
λευε μὲ τὸ νοῦ του κανένα καινούργιο
ἀριστούργημα. Αὐτὸ τουλάχιστο φαν-
τάστηκε ἡ «Ἰδα. Κι' ἀπὸ σεβασμὸ στὴν
ἐμπνευση, δὲν τόλμησε πιά νὰ τὸν δια-
κόψῃ. Ὁ Μορονδάλ βρῆκε πάλι τὴν
εὐκαιρίαν νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὸ περιο-
δικό. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι καμμιὰ θε-
τικὴ ὑπόσχεση δὲν μπόρεσε νὰ τῆς
ἀποσπᾷ. Ἡ «Ἰδα δὲν εἶχε συλλογιστῇ
ἀκόμα πὼς ἂν ὁ Μορονδάλ γινόταν ἐκ-
δότης περιοδικοῦ, τότε θάχε κι' ὁ Νταρ-
ζαντὸν ποὺ νὰ τυπώῃ τὰριστούργημάτα
του.

Στὸ δρόμο, καθὼς γύριζαν πεζή, — οἱ
δὺο ἄντρες πιασμένοι μπράτσο κι' ἀπὸ
πίσω τους, μὲ τὸ μικρὸ τῆς βῆμα, ἡ μι-
κρόσωμη κυρία Μορονδάλ, — ὁ κρεόλος
ἔλγε στὸν ποιητὴ.

— *Ἐέρεις, ἂν γίνῃ τὸ περιοδικό μου,
σένα θὰ πάρω ἀρχισυντάκτη.*

Ἐρριχνε ἔτσι τὸ μισὸ φορτίο στὴ
θάλασσα γιὰ νὰ σώσῃ τὸ πλοῖο, γιατί
καταλάβαινε πὼς ἂν δὲν ἀνακατευόταν
κι' ὁ Νταρζαντὸν, ἡ κυρία ντὲ Μπαρ-
ανὸ δὲν θάποφάσιζε ποτὲ νὰ προσέξῃ,
νὰκούσῃ καὶ νὰ εἰσακούσῃ.

— *Καλά, καλά, ἀποκρίθηκε μάξι-
φορία ὁ ποιητὴς.*

Τὸν ἔνοιαζε τώρα αὐτὸν γιὰ περιο-
δικό! Μόνον τὸ λούσο, τὸν πλοῦτο τοῦ
σπιτιοῦ ἐκείνου εἶχε στὸ νοῦ του. Καὶ
συλλογίζεταν πὼς ἂν πραγματικῶς ἡ
νέα, ἡ ὁμορφὴ καὶ πλαύσια ἐκείνη
χῆρα τὸν ἐθαύμαζε, ἦταν γι' αὐτὸν μὴ
σπάνια εὐκαιρία νὰ καλοπαινευτῇ
καὶ... νὰ μὴ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ὁ Ἀμορὺ Νταρζαντὸν, ἔπως τῆς
πεὶ κι' ὁ Μορονδάλ, ἦταν ἀληθινὰ ἀπὸ
παλιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς
ᾠδέρνης. Ἐπεσμένη ὅμως ἐδῶ καὶ τρεῖς
γενεές. Ὅταν ἦταν μικρός, οἱ γονεῖς
του φτωχοζούσαν ἀκόμα στὸν πύργο
τους. Ἐπειτα ἀναγκάστηκαν νὰ που-
λήσουν τὸ μονάκριβο αὐτὸ χτήμα καὶ
νάρθοῦν γυρεύοντας τύχη, στὸ Παρίσι.

Ἐδῶ, ἀπὸ ἐμπορικὲς ἀτυχίες, ἐξέπε-

σαν περισσότερο. Ὁ Ἀμορὺ πέρασε τὴν
παιδικὴν του ἡλικίαν μὲ στερήσεις κι' ἀ-
γωνίες. Ἐπειτα κατάφερε νὰ πάρῃ μιὰ
ὑποτροφία στὸ Δύκειο Σαιν-Δουὶ ὅπου
ἀποτελεῖσθε τις σπουδές του. Στὸ ἀνα-
μεταξὺ οἱ γονεῖς του εἶχαν πεθάνει.
Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ μιὰ θειά, ἀδελφὴ
τῆς μητέρας του, ποὺ διατηροῦσε τότε
ἐξουσίαν σ' ἕνα προάστειο τοῦ Παρι-
σιοῦ. Αὐτὴ τὸν προστάτευε, τοῦ πλήρω-
νε τις τουαλέττες του καὶ τοῦ ἔκαμε τὰ
ἔξοδα τοῦ πρώτου τοῦ βιβλίου.

Γιατί ὁ Ἀμορὺ Νταρζαντὸν δὲν ἐν-
νοοῦσε νὰ κάνῃ καμμιὰ ἐργασία, μὲ
τὴν ἰδέαν πὼς ἦταν μεγάλος ποιητὴς.
Μὰ ὡς τὰ εἰκοσιεφτά του χρόνια δὲν
εἶχε καταφέρει ἄλλο παρὰ νὰ τυπώσῃ
αὐτὴ τὴ συλλογὴ τῶν ποιημάτων, ποὺ
πέρασε ὁλωσδιόλου ἀπαρατήρητη. Μελε-
τοῦσε ὅμως, ἐργαζόταν, ἀγωνίζεταν, ἤθε-
λε νὰ νάδειχτῇ, νὰ κούσθῃ, νὰ δοξασθῇ.
Τοῦ κάκου! Μόνον στὴν ποίηση ἡ θε-
λῃση δὲν ὤφειλε! Πρέπει νὰ εἶναι
κανεὶς γεννημένος! κι' ὁ Νταρζαντὸν
δὲν ἦταν!..

Γιὰ νὰ κουτοζή, ἔκανε τὸν καθη-
γητὴ στὸ Γυμνάσιο Μορονδάλ. Μὰ κι' ἡ
θειά του, ποὺ εἶχε ἀποσυρθῇ πιά στὴν
ἐπαρχία, τοῦ ἔστειλε κάθε μῆνα ἕνα μι-
κρὸ ποσό. Τέτοιοι ἦταν ὁ «μεγάλος ποιη-
τῆς» ποὺ εἶχε θαμπώσει τὴ μητέρα
τοῦ Τζάκ.

Μὰ κι' αὐτός, μ' ἔλη τὴν ἀδιαφορία
ποὺ ἔδειχνε, δὲν ἦταν λιγότερο θαμπω-
μένος. Ὅπου ἔβρισκε τὸν Τζάκ μονάχο,
τὸν χάιδευε, τοῦ γλυκομιλούσε καὶ τὸν
ρωτοῦσε γιὰ τὴν μητέρα του καὶ γιὰ
τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ποὺ τόσο τοῦ εἶχε ἀρέ-
σει. Συχνά, στὸ μάθημα τῆς Λογοτε-
χνίας, — καὶ ποῖα Λογοτεχνία μπορούσε
νὰ ἐνδιαφέρῃ τὰ κακόμοιρα τὰ «τρο-
πικάκια»! — ὁ καθηγητὴς φώναζε κοντὰ
στὸ τραπέζι του τὸν μικρὸ Μπαρ-ανὸ,
γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ.

Τὸ παιδί, ἔννοεῖται, κολακευό-
ταν. Ἀλλὰ μ' ἔλ' αὐτὰ, δὲν μπορούσε νὰ
κατανηκίσῃ τὴν ἀντιπάθεια ποὺ αἰσθα-
νόταν γιὰ τὸν Νταρζαντὸν ἀπὸ τὴν πρῶ-
τὴ στιγμή ποὺ ἀντίκρουσε τὸ ψυχρὸ
ἐκεῖνο γαλανὸ βλέμμα. Καὶ μιὰ μέρα
ποὺ τοῦ ἔδωσε νὰ δώσῃ τῆς μητέρας
του ἕν' ἀντίγραφο τοῦ «Πιστεύω», ὁ
Τζάκ καμώθηκε πὼς τὸ ξέχασε κι' ἔ-
πειτα τῆχασε πραγματικῶς. Εἶχε πάντα
τὸ προσέθηκα πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
θὰ τοῦκανε κακὸ κι' ὅσο μικρὸς κι' ἂν
ἦταν, θάλεγε κανεὶς πὼς καταλάβαινε,
μάντευε πὼς τὸ κακὸ αὐτὸ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ τοῦ τὰ κάνῃ, μόνον ἂν δεινό-
ταν μὲ τὴν μητέρα του, ἂν γινόταν φί-
λος τοῦ σπιτιοῦ. Γιατὶ δὲν θὰ φαντα-
ζόταν ἴσως καὶ πὼς μπορούσε νὰ τὴν
παντρευτῇ, νὰ τοῦ τὴν πάρῃ!

Κάθε δεκαπέντε, τὴν Πέμπτη τὴν πό-
γευμα, ὁ Τζάκ εἶχε ἔξοδο. Τὸν ἔπαρ-
νε ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο ἡ Κωνσταντῖνα

καὶ τὸν πῆγαινε στὴ μητέρα του. Ἐτρωγε
τὸ βράδυ μαζί της καὶ κατόπι πῆγαι-
ναν σὲ κανένα θέατρο ἢ κοντόεργο. Ὁ
ἦταν πανηγύρι γιὰ τὸν Τζάκ αὐτὲς οἱ
ἡμέρες! Ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλα τὰ «τρο-
πικάκια», γιατί ἄλλο πρῶτ' ὁ Τζάκ
γύριζε στὸ σχολεῖο μὲ τις τσέπες γε-
μάτες.

Μὴ Πέμπτη, φθάνοντας στὸ σπῆτι τῇ
συνηθισμένῃ ὥρᾳ, βρῆκε τὸ τραπέζι
στρωμένο μ' ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια καὶ
μὲ τρία σερβίτσια ἀντὶ γιὰ δὺο ποὺ
ἔβλεπε συνήθως.

— *Ἄ! ἔκαμε! ποῖος θὰ φάῃ ἀπόψε
μαζί μας;*

— *Ἄν τὸν βρῆς!.. τοῦ εἶπε ἡ μη-
τέρα του μὲ χαρὰ. Δὲν τὸν μαντεύεις;
Ἔλα λοιπὸν ἐδῶ νὰ τὸν ἰδῆς!*

Καὶ τὸν ἔμπασε στὸ σαλόνι, ὅπου ὁ
Νταρζαντὸν μὲ τὸ φράκο του, μὲ τὴν
ἄσπρη του γραβάτα, καθόταν κίελα στὸ
ντιβάνι.

Ἄ, τί ἀπογοήτευση καὶ τί τρόμο
ποὺ αἰσθάνθηκε ὁ καίμενος ὁ Τζάκ!..
Ὁ «ἐχθρὸς» ἦταν ἐκεῖ, στὸ σπῆτι του!
Τί κόπο ἔκαμε γιὰ νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ
μὴν κλάψῃ!..

Εὐτυχῶς, τὴν ἰδια στιγμή, ἡ πόρτα
διαπλατρώθηκε μὲ ὀρμὴ κι' ὁ Αὐγου-
στῆς φώναξε μ' ἐπισήμνητα:

— *Ὅρισε στὸ τραπέζι!*

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΙΒΛΙΑ

Ἐδῶ, τὸν ἥσικο ποὺ σταλτὸ
μυστικὸ φῶς ζωγραφιστὸ
παλεύει ν' ἀντιοκόνη,
βιβλία μὲ ζῶνον μοναχά,
— θηλυκωμένα, σφραγιστά —
μὲ τὰ ψηφία τὰ παλαιὰ
καὶ τὴν χρυσὴ τὴν κόψη.

Σέρω στὴ μνήμη μου σταυρό,
κι' ἕνα κοντύλι μυστὸ
μέσ' στὸ χιρτί τὸν γράφει,
τὰ ἐσοκονίζω, τὰ τυπῶ,
σειρὰ τὰ βάνω, τὰ σκορπῶ,
κι' ἄλλα ἀνασέρω, ἄλλα ἀκούμπω
στὸ ζαρωμένο ῥάφι.

Ὅκνη καὶ λαίμαργη ἡ Σπουδὴ
κι' ἀνοιχτομάτα, σὰν παιδί,
μοῦ ξεπερνάει τὴν κρίση,
κι' ἔτσι, ἀκυβέρνητα, γλυκά,
καὶ ἀπρόσκοπτα καὶ μαλακά,
πάει μὲς στοῦ ὄνειρου τὸ ρηχὰ
νερὸ νὰ νουσιήσῃ.

Κι' ὅταν, τὸ δειλὶ, οἱ βραδυνοὶ
οἱ ἀνεμοσκόρπτοι οἱ καπνοὶ
σέρπουν στὰ κεραμίδια,
θάρρῃ τὰ φύλλα ν' ἀσπαστῇ
καντηλοσβήτρα σερπετῇ,
σταχτιά, μαβιά, ζωγραφιστῇ,
κι' ἀπαχτὴ πάντα, ἡ ἰδία.

Μὲς στὰ κατεβᾶτά, — ἀνοιχτά
καταμεσῆς — χροπεντὰ
ψαχτά καὶ πασπατεύει,
σὰν κάποια Σκέψη, μιὰ Ψυχὴ
λὲς πὼς ξεπέταξε ἀπὸ μὲς
ἀπ' τὰ βιβλία καὶ, στοργικῇ,
τὴ μνήμη μου χαϊδεύει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΖΑΚΕΛΙΝΑ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ

Ἡ Ζακελίνα κι' ὁ Μιρὼ εἶναι δὺο
παλιοὶ φίλοι. Ἡ Ζακελίνα εἶν' ἕνα
κοριτσάκι κι' ὁ Μιρὼ ἕνας χοντρός
σκύλος.

Ἀνήκουν κι' οἱ δὺο στὸν ἴδιο κόσμο,
στὸν κόσμο τῆς ἐξοχῆς. Γιατὶ κι' ἀγα-
ποῦνται ἔτσι. Ἀπὸ πότε γνωρίζονται;
Ἀπὸ θύμουνται πιά. Εἶναι κάτι ποὺ δὲν
μπορεῖ νὰ τὸ συγκατήσῃ ἡ μνήμη
ἐνὸς σκύλου καὶ μιᾶς μικρούλας. Ἀλ-
λωστε δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τὸ ξέρουν,
δὲν ἔχουν μὴτ' ἐπιθυμία μὴτε ἀνάγκη
νὰ ξέρουν τίποτα... Ἐχουν μόνον τὴν
ἀντίληψη ὅτι γνωρίζονται ἀπὸ πολὺν
καιρὸ, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισαν τὰ
πράγματα, γιατί δὲ φαντάζονται κι'
οἱ δὺο ὅτι ὑπῆρξε κόσμος πρὶν ἀπ'
αὐτοῦς.

Ὁ κόσμος εἶναι νέος, ἀπλὸς κι' ἀφε-
λῆς ὅπως κι' αὐτοί. Ἡ Ζακελίνα βλέ-
πει τὸ Μιρὼ κι' ὁ Μιρὼ βλέπει τὴ Ζα-
κελίνα μέσα στὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Ἡ
Ζακελίνα ἔχει γιὰ τὸ Μιρὼ μιὰ ἰδέαν
ὥραία, μὰ ἰδέαν ἀνέκφραστη. Λέξεις
δὲ μποροῦν νὰ ἐκφράσουν τις ἰδέες τῆς
Ζακελίνας, εἶναι πολὺ χοντρές γι' αὐτὴ
τὴ δουλειά. Ὅσο γιὰ τὴ σκέψη τοῦ
Μιρῶ, εἶναι ὥραία καὶ σωστὴ σκέψη,
μὰ δυστυχῶς δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν
ξέρῃ. Ὁ Μιρὼ δὲ μιλά, δὲ λέει τί σκέ-
πεται κι' ἴσως κι' ὁ ἴδιος δὲν ξέρει
καλὰ-καλὰ.

Δίχως ἄλλο ἔχει ἀντίληψη, μὰ ἡ
ἀντίληψη αὐτὴ εἶναι, γιὰ πολλοὺς λό-
γους, σκοτεινὴ. Ὁ Μιρὼ κάθε νύχτα
ὄνειρεύεται: Βλέπει στὸν ὕπνο του σκύ-
λους σὰν κι' αὐτὸν, κοριτσάκια σὰν τὴ
Ζακελίνα, ζητιάνους. Βλέπει πράγματα
χαρούμενα καὶ πράγματα λυπητερά.

Γιατὶ σιγανογαυγίζει καὶ μουμερᾷ
στὸν ὕπνο. Αὐτὰ εἶναι ὄνειρα, μὰ ὁ
Μιρὼ δὲν τὰ ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν πραγ-
ματικότητα. Στὸ μυαλό του συγχί-
ζει αὐτὸ ποὺ βλέπει στὸν ὕπνο του μ' αὐτὸ
ποὺ βλέπει στὸν ξύπνο του κι' αὐτὴ ἡ
σύγχιση τὸν ἐμποδίζει νὰ νοιώσῃ πολλὰ
πράγματα ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὰ νοιώ-
θουν. Κι' ὕστερα, μιὰ κι' εἶναι σκύλος,
ἔχει ἰδέες σκυλίσιας. Καὶ πὼς θέλετε
νὰ καταλαβαίνουμε τις ἰδέες τῶν σκύ-
λων καλύτερα ἀπ' ὅτι οἱ σκύλοι κα-
ταλαβαίνουν τις ἰδέες τῶν ἀνθρώπων;
Μὰ, ὅσο νᾶναι, ὁ ἄνθρωπος κι' ὁ σκύ-
λος μποροῦν κάπως νὰ συνενω-
θοῦν, γιατί οἱ σκύλοι ἔχουν μερικὲς
ἀνθρώπινες ἰδέες κι' οἱ ἄνθρωποι μερι-
κὲς ἰδέες σκυλίσιας. Γιατὶ κι' ἡ Ζα-
κελίνα κι' ὁ Μιρὼ εἶναι πολὺ καλοὶ
φίλοι.

Ὁ Μιρὼ εἶναι πολὺ πιὸ μεγάλος καὶ
πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὴ Ζακελίνα. Καθὼς
ἀκούμπᾷ τὰ μπροστινά του πόδια πάνω
στὸς ὤμους τῆς, θὰ μπορούσε νὰ τὴν
κάμῃ δὺο χαφίτες. Μὰ τὸ ξέρει, τὸ νοιῶ

θῇ ὅτι κάποια δύναμη εἶναι σ' αὐτὴ
κι' ὅτι, ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶναι, εἶναι
πολύτιμη. Τὴ θαυμάζει μὲ τὸν τρόπο
του. Τὴ βρίσκει λεπτοκαμωμένη. Θυ-
μάζει ποὺ ξέρεῖ νὰ παίζει τόπι καὶ νὰ
μιλά. Τὴν ἀγαπᾷ, τὴ γλύφει ἀπὸ
ἀγάπη.

Ἡ Ζακελίνα πάλι βρίσκει θαυμάσιο
τὸ Μιρὼ. Βλέπει πὼς εἶναι δυνατὸς καὶ
θαυμάζει τὴ δύναμή του. Βλέπει πὼς
εἶναι καλὸς καὶ θαυμάζει τὴν καλο-
σύνην του. Τὸν σέβεται. Βλέπει πὼς
ἐκεῖνος γνωρίζει μυστικά ποὺ αὐτὴ
δὲν τὰ ξέρει, κι' ὅτι τὸ σκοτεινὸ πνεῦ-
μα τῆς γῆς κατοικεῖ ἐντός του. Τὸν
βλέπει πελώριο, γαλήνιο, καλόβολο.
Τὸν σέβεται. Καθὼς σὲ μὴν ἄλλην

ἐποχῇ, τοὺς παλιούς καιρούς, οἱ ἄν-
θρωποι σεβόνταν τοὺς τριχωτούς θεοὺς
τῆς ἐξοχῆς.

(Anatole France)

MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὁ ἰσχυρὸς μοιάζει μὲ τὸν μαγνήτη
πού, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κολλοῦν ἀπά-
νω του ρινίδια, καρφίτσες, καρφάκια,
πέννες, — ἰδίως πέννες — κι' ἕνα σωρὸ
σκουπίδια. Καὶ πρέπει νὰ παρουσια-
σθῇ ἕνας ἄλλος ἰσχυρότερος μαγνή-
της, γιὰ νὰ φύγουν ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ τὸν
πρῶτο καὶ νὰ κολλήσουν στὸν δεῦτερο.

A. Γρ. Κ.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

II'.

— *Καλέ, τί λέει αὐτός; ἀπόρησαν οἱ δεσποινίδες Παγιασάνου, καθὼς
ἄκουσαν τὸν Φακὴ νὰ φωνάζῃ. Ἡ ἀρκούδα;.. Ὅλ' ἀρελλάθηκε!..*

*Καὶ πῆγαν ὡς τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί ἦταν αὐτὸ τὸ κακὸ
ποὺ γινόταν ἔξω στὸ διάδρομο.*

*Ἀλλὰ τί νὰ ἰδοῦν; Τὸν Φακὴ νὰ τρέχῃ, φωνάζοντας τώρα: «Τὸ τουφέκι
μου!.. Ποῦ εἶναι τὸ τουφέκι μου;!..» Καὶ ξοπίσω του, καταπόδι του, μιὰ
μαύρη ἀρκούδα!..*

— Βοήθεια! φωνάζουν κι' οἱ δεσποινίδες Παγιασάνου σὰν τρελλές.

Καὶ γυρίζουν πίσω στὸ σαλόνι.

*Ἡ ἀρκούδα ὅμως δὲν ἀκολουθεῖ πιά τὸν Φακὴ, ποὺ πάει νὰ ὀπλισθῇ.
Μπαίνει μέσα στὸ σαλόνι.*

— Νά τη!.. συμφορὰ μας!.. ξεφωνίζουν οἱ δεσποινίδες.

*Καὶ βιαστικὰ χώνονται πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν, ἀρπάζουν δὺο σίδερα τοῦ
τζακιοῦ, — ἀπὸ κείνα τὰ βαριά, ποὺ τὰ βάζουν γιὰ νὰκουμποῦν στὸ τζάκι τὰ
ξύλα, — κι' εἰσιμάζονται νὰ τὰ πετάξουν στὸ κεφάλι τοῦ ἐχθροῦ, ἀποφαι-
σμένες νὰ πληρωθοῦν ἀκριβὰ τὴ ζωὴ τους.*

*Τὴν ἰδια σχεδὸν στιγμή, ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, μπαίνει ὁ Φακὴς ὀπλισμένος
μ' ἕνα πιστόλι, γιατί τὸ βρῆκε πρὸ χεῖρο ἀπὸ τὸ τουφέκι του.*

— Πῶρ! προστάζει ὁ παλιὸς στρατιώτης.

*Κι' ἐνῶ αὐτὸς πυροβολεῖ μὲ τὸ πιστόλι οἱ κυρίες του σφενδονίζουν μὲ
ὀρμὴ τὰ σίδερά τους!..*

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΑ ΔΑΤΙΚΑ

*Αγαπητοί μου,

ΑΣ είπε προχτές η Διάπλασις για το βιβλίο με τα παραμύθια, που τύπωσε η δ. Γεωργία Ταρσούλη, η παλιά μας φίλη Νέαιρα. Δεν είναι δικά της; δεν τά-δωλας απ' το νοῦ της; τάγραψε μόνο καθώς τάκουσε από γέρους στην πα-τρίδα της κι' από γριές. Μά μή νομί-σετε πως κι' αυτό δεν είναι δύσκολο! Χρειάζεται μια κλίση, χρειάζεται μια ξεχωριστή αγάπη στα λαϊκά, χρειάζε-ται ακόμα κι' ένα γούστο για να δια-λέγη κανείς τα πιδ όμορφα και να τα γράφει όχι μόνο πιστά, αλλά και με τάξη, με σειρά και με χάρη που δεν τάχει πάντα η προφορική διήγηση. Με άλλους λόγους να τα διασκεύαζω λιγά-κι, να τα κάνω πιδ καλλιτεχνικά από το φυσικό. Έ, αυτή την κλίση, αυτή την αγάπη κι' αυτό το γούστο, τάχει από μικρή η φίλη μας Νέαιρα. Θυμού-μαι ακόμα τα λαϊκά παραμύθια που έστειλε από την Κορώνη, κοριτσάκι τότε δεκαπέντε χρονών, για τη Σελίδα Συνεργασίας, και θυμούμαι ακόμα με τί ένθουσιασμό έγραψε στη Διάπλασι για τη συλλογή της. Της άρεσε η δου-λειά που έκανε, ήταν άφοσιωμένη, είχε μανία.

Κι' είναι, αλήθεια, μια ώραία μανία αυτή που έχουν μερικοί άνθρωποι, να προσέχουν, να κυνηγούν, να μαζεύουν τα λαϊκά: παραμύθια, τραγούδια, θρύ-λους, παραδόσεις, παροιμίες, αινίγματα ή παραμαντέματα. Είπ' ένας μεγάλος θησαυρός, άγνωστος, χαμένος, σκορπι-σμένος, άχρησιμοποίητος, που αυτοί οι άνθρωποι, με την ώραία τους μανία, προσπαθούν να τόν παρισώσουν για να χρησιμοποιηθώ. Τι γλωσσικός πλούτος, πόση φιλοσοφία, πόση ποίηση, πόση όμορφη ύπαρχει μέσα σ' αυτά τα λαϊ-κά, τάνεξάντλητα! Γιατί κάθε τόπος έχει τα δικά του. Μοιάζουν κάποτε με άλλα, άλλου τόπου, μά δεν είναι ποτέ έντελώς τα ίδια. Παρουσιάζουν τις λε-γόμενες παραλλαγές. Και καμιά φορά μιά άγνωστη παραλλαγή ένός τραγου-διού, ένός παραμυθιού, μιάς παροιμίας, μπορεί να είναι ή καλύτερη, να είναι αυτό το πρωτότυπο. Μερικά πάλι είναι όλωςδιόλου τοπικά. Βρίσκονται δηλαδή μόνο σ' έναν τόπο και το ίδιο ή κάτι παρόμοιο δεν υπάρχει άλλου πουθενά. Έτσι ο συλλέκτης του τόπου εκείνου μπορεί να προσφέρει στο έθνος κάτι όρατο, καινούργιο, όλωςδιόλου άγνωστο, βέβαια, αυτό έχει μεγάλη αξία. Μά δεν έχουν λιγότερη κι' οι παραλλα-γές που σάς είπα. Γι' αυτό κάθε συλ-λέκτης προσφέρει κάτι σημαντικό, κάθε

συλλέκτης κάνει μια χρήσιμη έρ-γασία.

Θάταν τώρα κάπως δύσκολο να σάς προσδιορίσω τη χρησιμότητά της. Είναι τόσο μεγάλη με και τόσο ποικίλη! Τα λαϊκά αυτά χρησιμεύουν π: χ: στους γλωσσολόγους που μελετούν τη γλώσ-σα. Χρησιμεύουν στους λογοτέχνες που πλουτίζουν τη γλώσσα τους μ' αυτό το πολύτιμο γλωσσικό υλικό. Χρησι-μεύουν στους έθνολόγους, που από τα λαϊκά αυτά προϊόντα κρίνουν τόν χα-ρακτήρα, τόν πνεύμα, την ψυχή ένός λαού. Μά και σε ποιους δεν χρησι-μεύουν! Είναι μια μεγάλη, φυσική, άγραφη Λογοτεχνία. Τέρπει κι' ή ίδια εκείνους πουμπορούν να καταλαβαίνουν την άγνή της ποίηση και την όμορφία. Άλλά προπάντων επηρεάζει την άλλη, τη γραπτή, τη σοφή, την καθαυτό Λο-γοτεχνία. Την κάνει πιδ έθνική, πιδ πρωτότυπη, πιδ ώραία.

Τέτοια άρχισε να γίνεται κι' ή δική μας, ή Νεοελληνική, άφότου οι λογο-τέχνες, — ποιηταί, διηγηματογράφοι, δραματικοί, — έπαψαν να μιμούνται δουλικά τα ξένα και στράφηκαν πρὸς αυτά τα άγνωστα σχεδόν ως τότε λαϊ-κά, γυρεύοντας έμπνεύσεις, θέματα, ιδέες, τρόπους, λέξεις, από τραγούδια από παραμύθια, από θρύλους, από πα-ραδόσεις, από παροιμίες. Γενικά, κάθε έθνική Λογοτεχνία στα φυσικά αυτά προϊόντα έχει την πηγή της, τη βάση της, την ψυχή της την ίδια. Γι' αυτό λένε πως ο Νικόλαος Πολίτης, ο μεγά-λος συλλέκτης, ο ιδρυτής της Νεοελ-ληνικής Λαογραφίας, — έτσι λέγεται ή Έπιστήμη που συλλέγει, κατατάσσει και μελετά αυτά τα προϊόντα, — είναι κι' ο ιδρυτής, ο έμπνευστής της Νεοελ-ληνικής Λογοτεχνίας.

Έτσι κι' ένας που μαζεύει σήμερα λαϊκά τραγούδια, παροιμίες και παρα-μύθια του τόπου του, όπως ή Νέαιρα, συνεχίζει με το μέτρο τών δυνάμεών του κι' υποδοχθεί το μεγάλο αυτό έρ-γο. Γι' αυτό θα εύχόμουν νάκαναν κι' άλλοι, σ' άλλους τόπους, αυτό που κά-νει στην Κορώνη ή φίλη μας. Είπα ότι χρειάζεται μια ιδιαίτερη κλίση. Ναί, αλλά ποιός έχει! την κλίση αυτή μπορεί να την έχουν και να την άνα-καλύψουν μέσα τους κι' άλλοι, τώρα που ξέρουν πόσο καλό, όρατο και χρή-σιμο θάταν εκείνο που θα μάς έδινε. Κι' άλλος μπορεί νάρχισω να μαζεύω παροιμίες, άλλος τραγούδια, άλλος αϊ-νίγματα, άλλος παραμύθια, τι είναι περισσότερο του γούστου του. "Η κι' απ' όλα μαζί. Δεν αποκλείει τίνα άλλο...

Όσο για τα παραμύθια, είναι, μου φαίνεται, το καλύτερο. Γιατ' είναι και για παιδιά. Μόνο οι μεγάλοι θα διάβα-ζαν με ήδονή τα θαυμάσια Ροδιακά

Δημοτικά Τραγούδια, — για να φέρω ένα παράδειγμα, — που μάζεψε και τύπωσε τελευταία στην "Αλεξάνδρεια δ κ. Παύλος Γνευτός. Μά καθένας, μι-κρός ή μεγάλος, διαδάζει μ' εύχαρί-στηση τα παραμύθια που μάζεψε και τύπωσε ή δ. Γεωργία Ταρσούλη. Μου θυμίζει τη Σέλιμα Δάγκερλεφ, τη με-γάλη Σουηδή. Τι άλλο έκανε κι' αυτή, — δασκάλα στα νιάτα της, — παρά να μαζεύη και να τυπώη, διασκευασμένα έλαφρά, τα παραμύθια της πατρίδας της; Άλλά μ' αυτό έγεινε διάσημη και πήρε και το βραβείο Νομπέλ! Άλήθεια, ύστερα έγραψε και δικά της παραμύ-θια. Μά κι' ή δ. Ταρσούλη άρχισε τώρα να γράφει δικά της. Με το να καταγι-νεται τόσο στα λαϊκά, πήρε το πνεύμα τους, τόν τρόπο τους, τη γλώσσα τους, την ποίησή τους και μπορεί τώρα, έμπνευσμένη από κείνα, να γράφει ένα κομμάτι που να μοιάζω με λαϊκό πα-ραμύθι μά και να μην είναι, — να είναι ένα ποιητικό, συμβολικό διήγημα. Προ-χτές μου έφερε τόν «Γλάρο» της, ένα παραμύθι πρωτότυπο. Θα δημοσιευθώ στη «Διάπλασι» και θα ιδώτε τί όμορφο που είναι.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μά ο μηχανικός δεν παρέλειψε να του πει ότι, στην ηλικία του, ένα παιδί δεν πρέπει ν' άφίνει άχρησιμοποίητο τόν καιρό του και να περνά μέρες ελό-κληρες παίζοντας ή ρευδάζοντας στις πολυθρόνες. "Ο Φραγκίσκος πρόθυμα δέχτηκε να γίνει μαθητής του μηχανι-κού και να γράφει τα θέματα του μαζί με τη Λούση. Όταν τελείωνε το μάθη-μα, ο κ. Καρινύ μιλούσε στα δυό παι-διά για τη χώρα, όπου πήγαιναν.

Τους έξηγοσε ότι ή Ίνδοκίνα είναι μια μεγάλη χερσόνησος με έκταση έπτα-κόσιες είκοσι χιλιάδες τετραγωνικά μέ-τρα. Το πρώτο βήμα για την κατά-κτηση της πολύτιμης αυτής άποικίας τόκαμαν οι Ιεραπόστολοι, που προση-λύτισαν τους ίθαγενείς στάν χριστιανι-σμό. Τους Ιεραποστόλους τους διαδέ-χθηκαν οι έμποροι. Στο τέλος του 17ου αιώνα, ένας ήγεμόνας της Κοχινγκίνας ζήτησε την όποστήριξη της Γαλλίας κατά τών έχθρών του. "Η Γαλλία κα-τάφερε να υπογράψει συνθήκη συμμα-χίας με τόν ήγεμόνα, που σιγά-σιγά μεταβλήθηκε σε προστασία. Στά 1867, ένας ήγεμόνας λεγόμενος Τόν-Λούκ αποφάσισε ναπελευθερωθώ από τη γαλλική προστασία, μά τότε ή Γαλ-λία έκαμε έπισημη προσάρτηση της χώρας του. Έτσι έλη ή Κοχινγκίνα

έγινε γαλλική και το Κάμποτζ ζήτησε κι' αυτό μόνο του τη γαλλική προστα-σία. Στά 1885, ή Γαλλία έκανε προ-τεκτοράτα της και τα Άννάν και το Τογκίνο.

Περιττό να σάς τονίσω πόσο πολύ-τιμα ήταν αυτά τα μαθήματα για το Φραγκίσκο. Οι ώρες πετούσαν, οι μέ-ρες τού φαινόταν πολύ σύντομες και άντι να λαχταρά κι' αυτός, καθώς έλοι οι έπιβάτες, πότε να φτάσει στο τέρμα, έδλεπε με λύπη του να τελειώνει το ταξίδι.

Όστόσο ή πα-ρουσία τού κατα-ραμένου αυτού του Τρού-Τιέν δεν τόν άφινε σ' ήσυχία.

— Τ' άνθρωπά-κι αυτό, έλεγε ο μηχανικός στο φί-λο μας, μου φαί-νεται πολύ έπι-κίνδυνο. Φαίνεται πως θα είναι μέλος κάποιας από τις τεράστιες αυτές συμμοριακές όρ-γανώσεις, που οι διακλαδώσεις τους φτάνουν ως τα τέ-σσερα σημεία της γής. Πρέπει να-χουμε τα μάτια μας, τέσσερα.

Παρ' όλ' αυτά, ο φίλος μας δεν έπαυε να νομίζει ότι ο μηχανικός ήταν άν-θρωπος ικανός να συντρίψει με την αξία του και την έξυπνάδα του, έναν κακοποιό σάν τόν Τρού-Τιέν. Και με κόπο συγκρατούσε την έπιθυμία που αίσθανόταν να τραβήξει, μπροστά στάν κόσμο, την ψεύτικη γενειάδα του.

Τό πλοίο είχε πιάσει στο Σεγκα-πούρ. Σε λίγες μέρες θάφτανε στο Σαϊ-γκόν και τότε θάρχιζε ή σοβαρή ζωή, ή έργατική ζωή της άποικίας, που τόσο την είχε ο φίλος μας ποθήσει.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ένας έπικίνδυνος φίλος

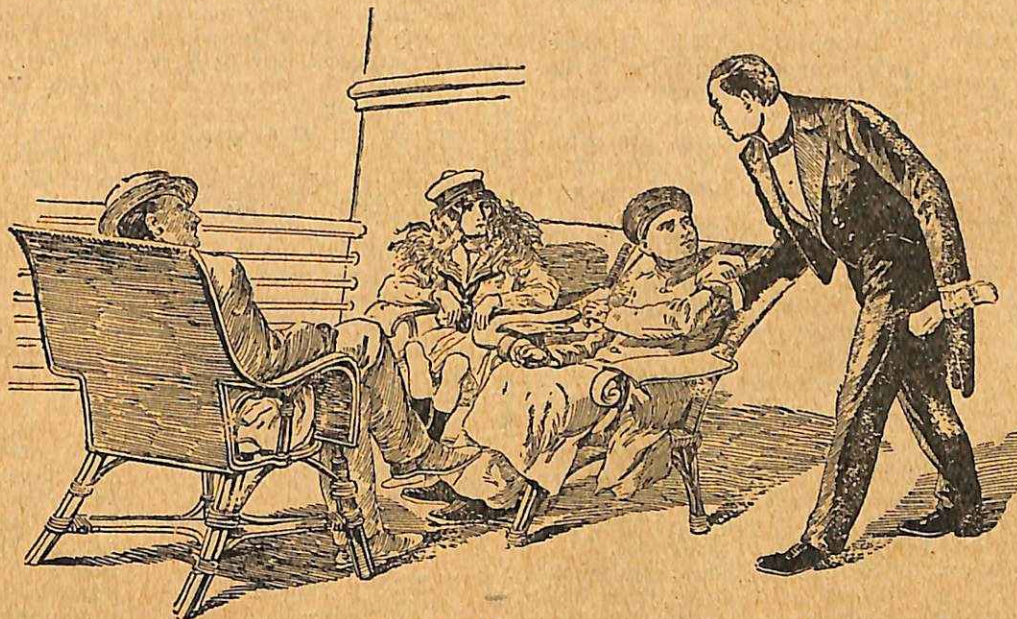
Τό Σαϊγκόν, ή πρωτεύουσα της γαλ-λικής Ίνδοκίνας, είναι πολύ όμορφη

« Ένας σπανός άνθρωπάκος κάθεται και γράφει... » (Σελ. 93, στ. γ')

πόλη με καινούργια κτίρια και μ' έ-ξήντα χιλιάδες κατοίκους, που απ' αυ-τούς οι τέσσερις χιλιάδες είναι Γάλλοι. Μά ή τροπική όψη της έχει διατη-ρηθεί, γιατί ή βλάστηση είναι άφθονη, οι δρόμοι έχουν δέντρα με πυκνούς ήσκους και οι κήποι άφθονα λουλούδια. Και μέσα στην πλούσια αυτή πρασι-νάδα, προβάλλουν τα ευρωπαϊκά κτί-ρια, το κυβερνείο, το ταχυδρομείο, τα τελωνεία κι' οι στρατώνες.

Πάνε δεκαπέντε μέρες από τότε που

« Βρωμόπαιδο! μούχεις την αναίδεια να κάθεται και στις πολυθρόνες;... » (Σελ. 94, στ. β')

ο μηχανικός κ. Καρινύ, ή κόρη του Λούση κι' ο «συνεταίρος του κύριος Φραγκίσκος», είχαν αποβιβασθεί από τόν «Πώλ-Λεκά», ένα πρωί τού Φε-βρουαρίου, που άντιστοιχεί με την άνοι-ξη της παλιάς μας Ευρώπης.

Τή στιγμή που κατέβαιναν από την κινητή σκάλα τού πλοίου, ο κ. Καρινύ, ένθ' έτοιμαζόταν να φωνάξει έν' από τ' άνναμίτικα άμάξια που περνούσαν, διέκρινε τó γετόνά τους, τόν κ. Τινέλ, τó γεροντάκι με την ψεύτικη γενειάδα, που τούς κοιτούσε πλάγια, έτοιμος να τούς πάρει από πίσω, για να ιδώ σε ποιό ξενοδοχείο θα πήγαιναν.

— Άρχίζει να μάς μπαίνει στη μύ-τη αυτή ή μαίμο! είπε ο μηχανικός στο Φραγκίσκο, και πρέπει να τού βάλω γνώση.

— Τι θα κάμετε;

— Τώρα θα ιδείς.

Ο κ. Καρινύ, άντι να πάρει τ' άμάξι πούχε φωνάξει, τραβήξε άπδνα δρόμο στενό, που έδωλε στο τελωνείο, και πού τόν σύχναζαν μόνο έργατικοί και φτωχοί άνθρωποι.

Ο Άνναμίτης τούς παρακολουθούσε πάντα από σεβαστή απόσταση. Ήαφνι-κά όμως ο μηχανικός σταμάτησε, έκα-με μεταβολή, βάδισε ίσα άπάνω του, άρπαξε την ψεύτικη γενειάδα του και

τού την έδωλε. "Ο ψευτο-Τινέλ τάχα-σε. Δεν δοκίμασε μήτε να θυμώσει, μήτε να διαμαρτυρηθεί, γιατί οι Άνναμίτες ξέρουν να διατηρούν πάντα την ψυ-χραιμία τους. Μά τó κίτρινο πρόσωπό του έγινε πράσινο από τη συναίσθηση της προσβολής.

— Τρού-Τιέν! τού φώναξε όργισμέ-νος ο κ. Καρινύ. Είσαι ένας λωποδύ-της, ένας ληστής! Μέσα στο βαπόρι, πριόνισες τόν τοίχο και μπήκες στην καμπίνα μου. Δεν έκαμα λόγο γι'

αυτό, μά να έξ-ρεις πως σ' έχω στο μάτι κι' αν ξαναβρεθείς μπρο-στά μου, θα σε βά-λω άμέσως φυλα-κή ή θα σου σπά-σω μόνος μου τó κίτρινο μούτρο σου! Κατάλαδες;

— Μάλιστα, κύ-ριε, είπε ήσυχα ο κίτρινος.

Έκαμε μεταβο-λή κι' έφυγε.

Ο Φραγκίσκος ήταν ένθουσιασμέ-νος με την εύκολη αυτή νίκη. Μά ο μηχανικός δεν ή-ταν και τόσο ή-συχος.

— Δεν τόν ξε-φορτωθήκαμε άκόμη, είπε. Νάσαι βέ-βαιος ότι πάλι θα ξεφυτρώσει μπροστά μας.

— Άς ξεφυτρώσει, και τότε τόν διορ-θώνουμε! άποκρίθηκε τó παιδί.

Οι φροντίδες για τη νέα τους ζωή άπασχόλησαν τόσο τούς τρεις γνωρί-μους μας, ως ε έχασαν γρήγορα και τόν Άνναμίτη και την ψεύτικη γενειά-δα του. Σύμφωνα με την υπόσχεσή του, ο μηχανικός πήγε σ' ένα δικηγόρο κι' έφτιασε με δλους τούς τύπους τó συμφωνητικό της εταιρίας τους.

— Στο έξης, είπε στο παιδί, τι ξε-δεύω για σένα, είναι μια προκαταβολή άπέναντίστα κέρδη της έπιχείρησής μας. (Άκολουθεί)

Η ΛΟΥΛΟΥ ΚΙ' Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

Η Λουλού έχει μια γατούλα
Μια πανέμορφη «ασπρούλα»,
Την πειράζει τη χαϊδεύει
Με κουρέλια την παιδεύει.

Την σούτάν της τραβάει
Η Άσπρούλα δέ μιλάει,
Μ' αν αυτή την τσουγκρανίσω,
Η Λουλού θα ξεφανίσω.

Η Λουλού με την Άσπρούλα
— Μια γατούλα, μια παιδούλα —
Δες και μοιάζουν μικρούκια
Σκανδαλιάρικ' άδερφάκια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΤΑΝΗΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναπόδεικτος, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναποδείκτως λογιζόμεν μὲρ τῆς 30 Νομβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀντικεινὸν εἰς ἀγρία καὶ δὲ ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νεράϊδα τοῦ Γαλοῦ, κ. (ΑΡ). Δωδοναίος, ἀ. (ΙΚ). Νίκη, κ. (ΕΙ). Ἀντίβας, ἀ. (Α). Ἐλπίδοφόρος, κ. (3241). Δόρια Νέρη, κ. (X+X+X+κτλ). Κάποιος, ἀ. (10).

Ἡ Διάπλασις ἀδράζεται τοὺς φίλους τῆς: **Ναντόπουλο** (τὸ εἶπα καὶ σὺ Γαλαξία πὺρ ἐπαθε τὸ ἴδιον) δὲν εἶσαι καθόλου πο-χρωμένος νὰ πληρώσης αὐτὰ τὰ Λαχέα, δὲν σημαίνει ἂν τὰ ἐχί-σας ἀντὶ νὰ τὰ στείλῃς πῶς γιγνί-κὶ ὁ Γαλαξίας τὰ ἐπέστρεψε, ἀλλὰ πάλι τοῦ ἐξήγησαν νὰ τὰ πληρώ-σῃ) **Γλυκεῖαν Ἀνάνησιν** (παρα-στικά! δὲν τὸ ἤξερα πὺρ ἤσουν τόσον καιρὸ ἄρρωστον) ἐλπίξω πὺρ δυναμώσης σὴν ἐντέλεια καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ καλοκαίρι πὺρ θὰ πᾶς σὴν ἐξοχή, νὰ, εἶπα νὰ σὲ ἴδω ἔμα μπο-ρέσης καὶ φιλησέ μου τὴν ἀδελφού-λα σου) **Ἀργιολούλουδο** (ὅταν ἐμποδίζον τὰ μαθήματα, δὲν περ-ράζει, γράφω μου καὶ σπακώτερα, φτάνει νὰ μὲ θυμᾶσαι) χαίρω πολὺ πὺρ ἔγινε αἰτία νὰ ξαναβρῇς μὲ παλὰ σου φίλη, τὴν **Πόλη τῶν Ὀνειρών**) **Μαρίαν Θ. Δανιόλου**

(ἐστὶν αὐτὴ ἐνδιαφέροντος γιὰ δὲ γρά-φεις) **Ἀδελφὸν τοῦ Παρελθόντος** (καθὼς βλέπεις, σήμερον μὲν ἦλθε ἡ σειρά σου) **Ἐλεθ. Ρουσσάκης** (ὁ «Θαυμάσιος Ὀρενός» εἶναι στὸν τόμον τοῦ 1901 τὸ εἶδα κὶ ἔ-γὼ αὐτὸ τὸ ἄρθρον ὁ χρονολόγος αὐτὰ ἐτυχε νὰ διαβῇ, αὐτὰ ἀ-ναφέρει ἀλλὰ δὲν σημαίνει ὅτι εἶ-ναι καὶ τὰ καλύτερα ἢ τὰ μόνα)

Ἐλπίδα τῶν Σκλάβων (δὲν ἔκα-μες ἀσχηματῶς τὴν Β' Γυμνασίου τὰ ἐλλήνικα εἶναι ἀρκετὰ γιὰ ἔναν ποὺ θέλει νὰ σπουδᾷ ὕστερον σὲ ξένη Σχολή) ἔχει τὸ κέρδος ὅτι μαθαίνει αὐτὴ τὴ γλῶσσαν σὴν ἐν-τέλεια, ἐνῶ ἔξω ἦδη τὴ δική σου) **Νίκη** (αὐτὸ, εἶδες, σὺ ἐνέκρινε, ἔστειλε 4 λυσόχαρτα) **Ἀήτητον**

Ἑλληνα (ἡ ἐξέδοση τοῦ κ. Βασι-λείου εἶναι ἡ καλύτερη) δὲν γιὰ τὸν Σαλπην, προτίμησε μεταφρά-σεις τοῦ Β. κέλα) **Πορφύριον Κο-νίδην** (ἐστὶν αὐτὴ) εὐχαριστῶ γιὰ δὲ γράφεις) αὐτὸ πὺρ ρωτῆς τὸ λέει ὁ «Ὁδηγός» **Πριγκίπισσαν τῆς Ὀλλανδίας** (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἐξ-τέλεσα) χαίρετ' ὅλες τῆς «Γλυ-κειᾶς Ἑλληνιστῆς» καὶ περαστῆ-κα τῆς «Ἑλενίτσας» **Θαλασογέ-νησιν** (καὶ θὰ ἐβρίσκες ποτὲ κα-λύτερον ἀπ' αὐτὸ) **Πανταχού Πα-ρών** (τοῦ τῆς αἰτίας) δὲν ἀντιμὲν ὅμως δὲν ἦταν μέρα) **Τάνην Κωνσταν-τινέπουλον** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ἔδωκα φοβήθηκες ὡς θὰ πατοῦσα τὸ γράμμα σου, ἐπειδὴ δὲν εἶσαι συνδρομητὴς) τακτικὴ μὲν ἀλλή-λογραφία δὲν μποροῦμε νὰ χρονο-μεν, γιὰ αὐτὴ εἶναι προνόμιον τῶν συν-δρομητῶν πάντα ὅμως ἡ γωνιμία ἀνὸς καλοῦ παιδιοῦ πὺρ μὲ διαβί-ζει καὶ μάγαθ' αὐτὸν εὐχαριστῶ)

Ἰάννην Κ. Μεξά (καλὰ τὰ Φωνηεντολικά σου, ἀλλὰ σὲ παρα-πέμπω σὲν Ὁδηγὸ νὰ ἴδῃς τὸν

κατανοῶ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκή-σεων) **Ροδάλην Ἀγούλαν** (εὐχα-ριστῶ πολὺ γιὰ δὲλα) ἔχει καλῶς) **Ἐξυπνὴν Γατούλαν** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γωνιμία) γράφω μου) **Κε-λαϊδίστραν** κτλ. κτλ.

Ἀτρέας, Πιερίαν Μοῦσαν, Ἐλπίστις Ἀγάθη (ἐστὶν εἰς).

Ταρόφι, Παισέληνον, Συρανῶ, Κόρην τοῦ Βυζαντίου, Μίρκαν, Κυρὰ-Κυραλίαν, Διάττοντα Ἀ-στέρα, Κελαϊδίστραν, Ἀχαιὶδὸν Ἀστέρα, Ἐλπίδα τῶν Σκλάβων, Ἀδελφὸν τοῦ Παρελθόντος, Ἀ-ργιολούλουδο (ἐλαβα: τὰ κομμάτια σου τὴ τῆς εἰλῆς καλῶς; καὶ τὰ Π. Πύματ, καὶ θὰ τὰ διαβᾷς μὲ τὴ σελ. 4 τῶν.)

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἐλαβα μετὰ τὴν 22 Φεβρουαρίου, θάπαντῃς στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 224ου Διαγωνισμού. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 27 Ἀπριλίου]

177. Δεξιόγραφος

Παρέσου' ἕνα χρονικὸ
Ἐπίσημα ποτᾶμι
Κί' ἕνα πούλακι μουσικὸ
Κατόρθωσε νὰ κάμῃ

Ἀῦρα

178. Στοιχειόγραφος

Σὲ ντύνω, σὲ ξεσταίνω,
Μὰ τί καταλαβαίνω;
Ἀχάριστος σὺ πάλι
Μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι
καὶ φυσικὰ πεθαίνω...
Ὅμως βροντολαλοῦμαι
Τότε καὶ σὲ τρομάζω!

Ἀφροσύνη Κῦμα

179. Μεταγραμματισμός

Σὲ νηοὶ εἶμαι μὰ πόλεις;
Τὸ κεφάλι ἀλλάζεις μολὶς
Ἄλλη κάνεις μ' εὐκολία,
Ποῦ ἔχει ἀρχαία μεταλλεῖα.

Συρανῶ

180. Ἀναγραμματισμός

Μὲ προσκυνᾷ πᾶς τόπος,
Ἄλλὰ διαφοροτόπως;
Ἄν μάναγραμμάτισες,
Συνήθη θάποκτῃς.

Μιρκὸς Πηνιμάχος

181. Αἵνιγμα

Τὸ ὁρσενικό, στὴ θάλασσα,
Τὸ κάθε πλοῖο σαλεύει
Τὸ θηλυκὸ, μὲ κάμαρα
Στὸ σπῖτι μὰς μαζεύει
Ἄν θέλῃς καὶ τὸ οὐδέτερο,
δὲν ἔχει δυσκολία:
Νὰ το, στὶς πλάτες το φοροῦν
Καὶ ἡ γυνὴ κὶ ἡ θεία...

Τρελὸς Ἀέρας

182. Ψαρονόημαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερί-σκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάνα-γινώσκονται κατὰ σειράν:

Σοφός, ἄγριον ξύλον, ἀρπακτι-κὸν πετρίον, εὐάδης ἄνθρωπος, Πέρ-σης στρατηγός, χώρα τῆς Ἀφρι-κῆς πόλις τῆς Γαλλίας, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Αἰματοβαμμένη Δόξα

183—184. Μεταμορφώσεις

1. — Ἡ νῆσος διὰ 8 μεταμορφώ-σεων νὰ γίνῃ τόπος.

2. — Ἡ Ἀἴλος διὰ 4 μεταμορ-φώσεων νὰ γίνῃ Ἀέρος.

Σανθὴ Νεράϊδα

185. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Ὁ Γεωργάκης: — Κώστα, Λελέ, Νίκο, γιατί δὲν πῆρατε μαζί σας καὶ τὴν...

Ὁ Κώστας: — Ποιὰ;
Ὁ Γεωργάκης: — Μὰ τὴν εἶπα.
Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης

186. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζη-τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μου-σικὸν ὄργανον, τὰ δὲ τελικά γράμ-ματα Ἀγίαν:

1, Γύμνασμα 2, Ἀκρωτήριον 3, Ἀρχαῖος θεός 4, Ἀρχαία θεά.

Λίβιος

187. Γρίφος

κο	κο	κο	κο	κο	κο
κο	κο	κο	κο	κο	κο
κο	κο	κο	κο	κο	κο
κο	κο	κο	κο	κο	κο
κο	κο	κο	κο	κο	κο
κο	κο	κο	κο	κο	κο
κο	κο	κο	κο	κο	κο
κο	κο	κο	κο	κο	κο

Ἐλευθέριος Θοδῆς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

188. Calambour

Pourquoi on trouve au Pa- radis des jacinthes?

Ἡλιόγεννη

189. Chemin de fer

S * S * S * S * S * S * S
Prépositif; Prépositif; Ab- strait; Ville ancienne d'Egy- pte; Bruits.

Εὐστράτιος Παξινός

Τέλος τοῦ 224 Διαγ. Λύ- σεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρ- χίζει νέος.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50

735. Καστορία (κάστωρ, ἰα.) — 736. Τίγρις-Ἰούρ. — 737. Ἡρα- ἷα. — 738. Ὁ σιδηρόδρομος.

739. Α 740. Σπουδαῖον, παιδία! (Ἀμβά- νομεν ἀπὸ ἐν γράμ- μα ἀριστοτέλλον καὶ δεξιόθεν ἐναλλάξ.)

ΑΠΟΧΗ ΑΠΟΛΛΩΝ ΟΧΛΟΣ ΗΩΣ Ν

— 741. Αἰήτης — ἡ- ρίς = γη + (ὄναγος — ἄγρος =) ὄν = Αἰθίον. — 742. ΣΩΚΡΑΤΗΣ

— ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Σατανᾶς, Ὁφέ- λεια, Κράτος, Ρόδον, Ἀλῆς, Τιμιρία, ἩΤτα, ΣΗμαντικός.)

— 743. Πῆς μου πούς σ' ἔδειρε, νὰ σοῦ πῶ πόσες ἔφαγες. — 744. Τέθνημι θεῖον Ἰουκίτης κάλα (τ' ἔθνη, καὶ θῆ ὄνοι ὀκά, στ' εἰς κᾶ. ὀά) — 745. Rose. — 746. TI- GRE (Thesée, Ithaque, Gau- ge, Rhône Euripide.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδ. Ἄλλως δὲν εὐχυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον ἐμ- λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλῆρη δὲ στοιχεῖα λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαία δραχ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμᾶς 3. Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—193)

Προτομαίνοντας στὸ ὄμορφον σαλο- νάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλα τὰ Διαπλάσπουλα. Κλαίρη

(ΚΣΤ'—194)

ΓΑΥΚΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΥΛΑΕΣ, ΚΟΡΗΝΑΙΕ ΝΕΡΑ, Γράμμα σας ἐλήφθη. Συμμαχίαν δεχόμεθα. Χαίρετ' ὅλα τὰ Λαρίσινα Διαπλάσπουλα.

(ΚΣΤ'—195)

ΒΡΑΧΕ, σ' εὐχαριστῶ πάλι. Εἶναι πα- ράξενον τὸ ψευδώνυμο; — ΝΤΟΡΙΑΝ

(ΚΣΤ'—196)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, δέξου θερμὰς ἐμ- χὰς ἀπὸ τῆς: ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ

(ΚΣΤ'—197)

ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ, χρόνια πολλὰ κ' εὐτυχι- σμένα. ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ

(ΚΣΤ'—198)

ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ, ἡ εὐτυχία νὰ σ' ἀγκαλιᾶ- ζει. ΡΕΠΟΡΤΑ

(ΚΣΤ'—199)

Τοὺς συμμετασχόντας τῆς λύσης μας: Ἀφελή Γυμνασιόπαιδα, Ὁδελδὸν, Μι- κροὺν Ἑλληνοπούλαν εὐχαριστοῦμεν θερ- μῶς. ΑΔΕΛΦΟΙ ΣΙΜΟΓΑΥ

(ΚΣΤ'—200)

Εἰσερχόμενος γιὰ πρώτη φορὰ εἰς τὸν Διαπλάσκειον χαίρετ' ὅλα τὰ εὐγε- νικά Διαπλάσπουλα — Υἱὸς τῆς Νυκτός

(ΚΣΤ'—201)

Ντόριαν, συμμαχοῦμαι κατὰ τῶν Παλι- ατῶν; Υἱὸς τῆς Νυκτός

(ΚΣΤ'—202)

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ.

ΜΑΡΙΣΣΑ, ΑΓΓΙΑ, ΣΚΑΝΤΑΛΙΑΡΑ, ΣΑ- ΜΑΡΑ, ΠΑΠΑΝΔΡΟΠΟΥΛΕ, ΒΟΥΓΙΟΥ- ΚΑ, πήραμε τῆς ὁμορφῆς κάρτες σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε θερμᾶ.

(ΚΣΤ'—203)

ΚΛΕΙΩ ΣΑΦΩ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ, μία Μα- κροφυρτίτσα ζητᾷ ἕνα σας τα- τραδιάκι. Μ.Δ. — ΚΡΙΝΟΔΕΥΚΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

(ΚΣΤ'—204)

ΕΔΟΥΑΡΔΕ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστι- κὰ μέσον Διαπλάσεως: ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

(ΚΣΤ'—205)

ΑΓΝΟΥΛΑ, ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ, ΣΜΥΡΝΙΟ- Α ΠΟΥΛΑ, ἀλληλογραφεῖτε: ΝΥΦΟΥΛΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, καὶ 19ος. Ἐκαστος, τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐσωτερι- κὸν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ Ἐξω- τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 82 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφός, δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά- στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δραχ. 2 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 6,50, ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 13,50 — εἴτε ἀρραφός εἴτε ραμμένος.